

Fred uden visioner virker ikke: Helga Zepp-LaRouche tale til det svenske Schiller Instituts konference

4. april 2025 (EIRNS) – {Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche taler til det svenske Schiller Instituts årlige konference søndag den 30. marts 2025.}

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne byde jer alle velkommen, Schiller-venner, Schiller-medlemmer, gæster på Schiller Instituttet. På trods af verdens forfærdelige tilstand føler jeg alligevel, at vi med Schiller Instituttet har gjort et godt stykke arbejde. Hvis man ser tilbage, hvad var så målet, da vi grundlagde Schiller Instituttet for 41 år siden? Vi stillede os to store opgaver. Den ene var at skabe en retfærdig ny økonomisk verdensorden, som ville give mulighed for økonomisk udvikling, især i udviklingslandene. Og for det andet at skabe en kulturel renæssance ved at skabe en dialog mellem de mest avancerede dele af den universelle kultur gennem århundrederne.

Hvis man ser tilbage, har nogle mennesker måske ment, at det var et utopisk mål, som aldrig ville blive til noget; andre var mere overbeviste om, at det var en smuk vision, som skulle realiseres. Jeg må sige, at hvis man kun ser på 41 år af vores aktiviteter, er vi kommet meget tæt på at nå begge mål, i hvert fald i store dele af verden.

Den nye økonomiske verdensorden er ved at tage form. Faktisk har man i dag BRIKS+-landene, som nu er 22 medlemmer og næsten 40-50 lande mere, der har ansøgt om medlemskab i et nyt system, der ikke er baseret på den neoliberale økonomiske model, men på win-win-samarbejde, der fremmer hinandens

velfærd. Og med det ophørte en epoke. Det, jeg mener med det, er, at 500 års kolonialisme, som startede i Europa omkring år 1500, definitivt er ved at rinde ud. Jeg tror ikke, at ånden nogensinde kan puttes tilbage i flasken, for landene i det Globale Syd er nu i gang med en omstillingsproces. De ønsker at slippe af med kæderne fra de institutioner, som fremmede og opretholdt neokolonialismen, selv efter at disse lande allerede havde opnået uafhængighed. Hensigten er, at de ikke længere vil være råvareproducerende lande, men at de vil udvikle værdikæderne i deres egne lande og meget snart opnå status som mellemindkomstlande.

Det er helt indlysende, at grunden til, at de er i stand til at gøre det, er, at de samarbejder med Kina. Det vil jeg berøre om lidt, men den mest umiddelbare udløser af denne gigantiske tektoniske forandring var et tilbageslag for forsøget på at etablere en unipolær verden. I 1984, året hvor Schiller Instituttet blev grundlagt, var det også året, hvor Lyndon LaRouche, min afdøde mand, kom med en meget visionær prognose; han forudså nemlig, at hvis Sovjetunionen holdt fast i den økonomiske politik, man havde på det tidspunkt, og afviste hans tilbud om Det strategiske Forsvarsinitiativ og bevægede sig ind i et helt nyt paradigme, så ville landet kollapse inden for fem år. Som vi ved, skete det først med revolutionerne i Østeuropa, den fredelige revolution i Østtyskland i særdeleshed, og til sidst faldt Berlinmuren. På det tidspunkt var der en utrolig chance for at skabe en ny økonomisk verdensorden. På det tidspunkt foreslog vi først den produktive trekant, som var ideen om at forene området mellem Paris, Berlin og Wien, og senere udvidede vi til den Eurasiske Landbro. Men den smukke vision blev ikke taget op på grund af geopolitiske motiver, på trods af at dette var den chance, vi kaldte menneskehedens stjernestund: muligheden for at skabe en helt ny fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov og Sjevardnadse blev lovet meget klart ikke at udvide NATO en tomme mod øst. Der er nu mange arkivdokumenter, som er blevet frigivet, og alle kan læse dem og se, at der ikke var ét løfte

fra udenrigsminister Baker til Gorbatsjov, men mange af dem. Genscher lovede i en berømt tale den 31. januar 1990 i Tutzing på det protestantiske akademi, at NATO aldrig ville rykke mod øst, at der aldrig ville være NATO-tropper på det tidligere DDR's [Østtysklands] territorium. Så der er ingen tvivl om, at der var mange – bogstaveligt talt dusinvis – diskussioner, hvor der blev givet løfte om ikke at flytte NATO en tomme mod øst.

På trods af at disse løfter blev givet, havde man allerede de neokonservative i Washington og deres samarbejdspartnere i London, der planlagde at bruge dette til at skabe en unipolær verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold. Det er forræderi! Og når folk i dag siger, at vi har brug for NATO i Sverige, NATO i Finland, de siger, at der er en »uprovokeret krig« fra Ruslands side i Ukraine, og at det er derfor, man er nødt til at have hele denne NATO-udvidelse, så er det ikke sandt. Vi har nu de dokumenter, som absolut beviser, at russerne blev snydt, at de blev løjet for. I god tro reagerede de på disse løfter ved at lade den tyske genforening finde sted på en meget fredelig måde, hvilket er forbløffende i betragtning af, at det kun var 40+ år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, og i betragtning af Tysklands rolle i at forårsage denne krig og påføre Rusland utrolige lidelser i det, de kalder Den Store Fædrelandskrig. I lyset af alt dette var det ekstremt generøst af først Sovjetunionen og derefter af russerne at tillade en fredelig genforening af Tyskland. Jeg finder det vigtigt at gentage det, for det var begyndelsen på den nuværende krise, i hvert fald den del, man har i Europa.

Det er klart, at det der skete var, at de neokonservative straks gik videre skridt for skridt for at få et regimeskifte, en farverevolution og en udvidelse af NATO. I begyndelsen kunne man sige, at de østeuropæiske lande ønskede at være en del af Vesten. Alligevel var det ikke helt det, der skete, for mange af de såkaldte ledere i disse østeuropæiske lande havde

før gjort karriere i USA og Storbritannien. De blev valgt i eksil til at stå i spidsen for de nye regeringer, men det er en anden historie. Under alle omstændigheder var russerne i begyndelsen meget tålmodige og tillod de første udvidelser af NATO – Polen, Tjekkoslaviet, selv Rumænien og Bulgarien. Men da det kom til Ukraine, blev det selvsagt som en omvendt Cuba-krise. Det var det allerede før med installationen af defensive missilsystemer i Polen og Rumænien, en del af Aegis-systemerne, som russerne hele tiden var imod, fordi de hævdede, at disse »defensive« systemer kunne ændres til offensive systemer i løbet af få timer. Så de protesterede og sagde, at der var en rød linje, som de ikke kunne tillade blev overskredet.

Med Maidan, som var et kup orkestreret af angloamerikanerne, pralede Victoria Nuland med, at udenrigsministeriet brugte 5 milliarder dollars på Ukraine alene; så de spillede en stor rolle i det. Jeg vil kun nævne det for at minde jer om det, for i dag bliver Maidan karakteriseret som et fredeligt udtryk for folkets demokratiske vilje. Men vi var så tæt på situationen, at vi som øjenvidner kan bevidne, at det var et kup orkestreret af Vesten. Så i begyndelsen ville Minsk I- og Minsk II-aftalerne have kunnet løse problemet ved at give den østlige del af Ukraine større selvstændighed, ved at lade det russisktalende folk have selvstændige rettigheder, samtidig med at de var en del af Ukraine. Men som vi nu ved, løj Merkel og Hollande: De havde aldrig til hensigt at gennemføre Minsk-aftalen. Merkel og Hollande indrømmede begge, at det kun var for at vinde tid til, at det ukrainske militær kunne blive trænet til NATO-niveau.

Det var tydeligvis en del af Brzezinskis plan, at hvis man fratager Rusland dets indflydelsessfærer i Ukraine, så er Rusland – ifølge Brzezinski – ikke længere en verdensaktør, men bare en regional magt eller en tankstation med kampvogne, hvilket også er en hån mod Rusland.

I mellemtiden blev NATO's grænser udvidet med mere end 1000 km

mod øst, og den sjette udvidelse var Sverige og Finland. Naturligvis havde man ordningen med brutale sanktioner, jeg tror 12 eller 13 gange af EU alene, som forsøgte at ruinere Rusland: Det var Baerbocks og andres paroler. Sanktionerne, herunder brugen af dollaren som våben til at stjæle aktiver for 300 milliarder dollars fra Rusland, 9 milliarder dollars fra Afghanistan og mange yderligere milliarder fra andre lande, som Venezuela og lignende, førte til en situation, hvor udviklingslandene i lyset af alt dette pludselig indså, at det, der sker med Rusland og Ukraine, minder meget om det, der skete med kolonialismen i forhold til dem selv. Derfor gik landene i det Globale Syd aldrig med til at købe NATO's fortælling om den »uprovokerede angrebskrig«. De forblev altid neutrale og holdt fast i deres position i den Alliancefrie Bevægelses tradition. Da det hele eksploderede, var tilbageslaget gigantisk.

I mellemtiden, på grund af Kinas fremgang, som for en stor dels vedkommende skyldtes Deng Xiaopings reform- og åbningspolitik, indledt allerede i 1978, havde Kina gennemført det største civilisationsmirakel i menneskehedens historie nogensinde, fordi de løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom og bragte middelklassen i Kina til i øjeblikket omkring 400 millioner mennesker. De udryddede endda fattigdommen i de fjerneste dele af det vestlige Kina og andre dele af det indre af landet. Det var på grund af dette, og i forbindelse med Xi Jinpings annoncering i september 2013 af den Nye Silkevej, som i høj grad lignede det, Schiller Instituttet havde promoveret i 1990-91 med den Eurasiske Landbro. Vi var meget involveret i det, fordi vi havde mange konferencer, mange diskussioner og seminarer. Under alle omstændigheder var Kina det eneste land, som reagerede på disse ideer, og da Xi Jinping i 2013 søsatte Den Nye Silkevej, satte det gang i en utrolig transformation. For første gang kunne landene i det Globale Syd alliere sig med Kina og have deres egne udviklingsprojekter, en række udviklingskorridorer, industri-parker og udvikling af landbrug. Så da tilbageslaget

kom mod den unipolære verden, eller angloamerikanernes forsøg på at etablere en unipolær verden, var der allerede et kim til multipolaritet i det, der blev til BRIKS+. Så nu har man en situation, hvor det absolutte flertal af verdens befolkning – ca. 85 % – er fast besluttet på at skabe en ny økonomisk verdensorden baseret på retfærdighed, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, baseret på FN's charter. Så den proces kunne være en god og retfærdig udvikling, bortset fra at kræfterne i det gamle system, det neoliberale system, ikke ønsker, at det skal ske, fordi de ønsker at bevare kontrollen over det, de mener er deres retmæssige position til at sætte reglerne, til at bevare en unipolær verden, selv om den ikke længere eksisterer.

Det næste chok kom med valget af præsident Trump i USA. For Trump, som er et offer for den unipolære fraktion, for den dybe stat, ændrede i sin første regering fuldstændig dagsordenen, vendte op og ned på tingene. Han satte sig for at normalisere forholdet til Rusland. Det sker ikke kun af humanitære grunde, hvilket er tydeligt. Trump har en anden opfattelse af USA's styrke – Make America Great Again. Og det gælder også for måske at besætte Grønland, om nødvendigt militært; besætte Panama, om ikke andet så ved at BlackRock ejer havnene og tager dem væk fra kinesisk indflydelse; måske endda tilknytte Canada som USA's 51. stat. Så det er ikke kun godt, og det er måske ikke det, vi ønsker. Vi har aldrig sagt, at vi synes, at Trump er i nærheden af det, vi siger, bortset fra visse principper, som normalisering med Rusland, som vi naturligvis støtter, fordi enhver burde være glad for, at de to største atommagter har et anstændigt forhold til hinanden.

Men det blev naturligvis betragtet som en absolut livstruende trussel mod den underliggende kontrol af det særlige forhold mellem USA og Storbritannien. Dette særlige forhold er, hvad opbakningen til forsøget på at indføre et unipolært verdenssystem beror på, for det var det Britiske Imperiums endelige succes, som man aldrig havde opgivet fra det øjeblik,

den Amerikanske Uafhængighedskrig erklærede den amerikanske republik uafhængighed. Uafhængighedskrigen var den første antikoloniale krig i historien nogensinde. Det blev understreget af præsident Suharto og premierminister Nehru på den første Bandung-konference. De sagde, at Amerika faktisk førte den første antikoloniale krig nogensinde. Nu havde briterne på deres side aldrig opgivet, at de efter deres mening havde mistet den vigtigste koloni: nemlig USA. De forsøgte altid at generobre den. Først militært gennem krigen i 1812 og borgerkrigen, og til sidst indså de, at de ikke kunne vinde militært, så de besluttede, at de blev nødt til at korrumpere det amerikanske etablisement til at vedtage modellen for det Britiske Imperium som grundlag for den unipolære verden og derefter styre verden sammen, baseret på dette særlige forhold mellem Storbritannien og USA.

Da Trump vandt valget, kendte han udmærket den britiske rolle i sabotagen af hans første regering med Russiagate. Så nu satte han sig for at hævne sig på dem og eliminere den dybe stat ved at udnævne en række personer som Tulsi Gabbard til direktør for den nationale efterretningstjeneste, og Kash Patel til chef for FBI, ligesom den nye chef for CIA og nogle andre. De frigav dokumenter om Kennedy-mordet og Russiagate, og alt dette bliver nu undersøgt, og de skyldige risikerer fængselsstraffe. Mange af dem har allerede fået ophævet deres sikkerhedsgodkendelser, så der er krigstilstand i den amerikanske administration.

Nu kommer den knap så pæne side af Trump-administrationen, og det er, at de aldrig har brudt med den zionistiske lobby, med de kristne zionister i USA, og på grund af det har de aldrig brudt med Israel. Som vi desværre ved, har Israel i over halvdandet år begået en folkemordskrig mod Gaza og nu også i stigende grad mod Vestbredden. Det bringer landet på kant med alle, der opretholder retsstatsprincippet, hvis man kan tillægge disse ord nogen betydning.

Briterne har lige nu iværksat en kampagne for at få fat i USA

og, naturligvis, også Israel – og den britiske indflydelse i Israel er virkelig stor, som det netop blev understreget af den tidligere chef for MI6, Sir Richard Dearlove. De ønsker at få USA til at gå i krig mod Iran. Det er en meget varm situation og meget farlig. Hvis man ser på det, så samler USA lige nu omkring syv B-2 stealth-bombefly på basen Diego Garcia i Det Indiske Ocean. De udstationerer optankningsfly der. De sender også i alt tre hangarskibsgrupper ind i regionen. Der tales mere og mere om, at USA bør gå i krig mod Iran. Nogle mennesker kræver endda et »halshugningsangreb« mod Iran med det argument, at vi måske ikke er nødt til at bruge atomvåben, fordi atomvåben er den eneste måde at eliminere atomanlæggene i Iran på, fordi de ligger dybt inde i bjergene. Man kan ikke engang klare det med de sædvanlige bunkerbomber, så man er nødt til at bruge atomvåben, hvis man virkelig vil ødelægge disse atomanlæg. Men der er nu nogle mennesker i Washington og andre steder, som siger: "Man er ikke nødt til at bombe Iran, vi kan halshugge Iran ved hjælp af den samme metode, som vi brugte med IDF mod Hizbollah i Libanon, eller som vi eliminerede Assads præsidentskab i Syrien ved simpelthen at flytte HTS-regeringen meget hurtigt ind i landet." Og vi kan på samme måde have et halshuggende angreb mod Iran og derefter flytte et regime ind, som er pro-israelsk og pro-amerikansk.

Desværre er det ikke helt umuligt, at Trump rent faktisk gør det. Men det egentlige mål, hvis det lykkes for den britisk-israelske kombination at lokke Trump ind i en krig mod Iran, er et halshugningsangreb mod Trump, fordi det ville ødelægge Trumps præsidentskab fuldstændigt. Det ville sandsynligvis få olieprisen til at stige til 100 dollars eller mere pr. tønde, eller endda til det dobbelte. Det kunne udløse et sammenbrud i det finansielle system, som er fuldstændig skrøbeligt og klar til at eksplodere under alle omstændigheder. Så det er den umiddelbare fare. Og naturligvis har briterne sandsynligvis fanget den nye skandale mod Trump. I den første regering var det Russiagate. Nu har de denne såkaldte "Signal-gate", som er den meget inkompetente brug af hele Trumps nationale

sikkerhedsteam til at diskutere bombningerne mod Yemen meget konkret over en ikke-sikker kanal. Hvordan kan man forestille sig, at cheferne for FBI, CIA og den nationale efterretningschef er så uerfarne og inkompetente, at de ville tillade dette at ske? At tillade en journalist, en redaktør af magasinet {The Atlantic}, som tidligere var fængselsbetjent for IDF i Israel, at deltage i disse diskussioner? Det mindste, man kan sige, er, at det viser en alvorlig svaghed i denne gruppe. Men det bliver naturligvis udnyttet til det yderste i forsøget på at afsætte netop disse mennesker – Kash Patel, Tulsi Gabbard og nogle andre. Det ville gøre Trump blind og gøre det samme ved ham i den anden regering, som de havde relativt stor succes med i den første.

Så dette er i gang. Det er varmt, varmt, varmt. Det kunne ende med en krig i Iran, hvilket ville kaste verden ud i en frygtelig krise. Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre det.

Men det er desværre ikke det eneste problem, for i mellemtiden har europæerne – i stedet for at være glade for, at der er en tilnærmelse mellem USA og Rusland, som stadig er i gang, og hvor der stadig er håb om, at det kan lykkes – besluttet at sabotere processen. De besluttede at sabotere den og forlænge krigen i Ukraine ved at skabe en koalition af villige og love at sende langtrækkende våben til Ukraine. Dette ville manipulere Zelenskyj til at sabotere de facto-potentialet i en fredsaftale mellem USA og Rusland. Og samtidig vil de gå efter en hidtil uset militarisering af EU, af Tyskland. Ursula von der Leyen har tænkt sig at bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa. Det har hun virkelig tænkt sig at gøre. Og i Tyskland brugte den nye regering det trick at bruge et to tredjedels flertal i det tidligere, allerede nedstemte parlament til at ændre forfatningen, så man kunne løsne på gældsbremsen og skabe ubegrænsede penge til militarisering af Tyskland. Dette er forfærdeligt! Og hele verden er chokeret over, at Tyskland kun 80 år efter Anden Verdenskrig igen

kaster sig ud i en militarisering og sender kampvogne mod russerne. Det ødelægger absolut Tysklands omdømme i hele verden, men det gør også potentielt Tyskland til et mål, hvis det kommer til en krig, der involverer Rusland. I så fald ville der ikke være noget tilbage af Tyskland, og heller ikke af noget andet land, som ville være en del af dette.

Så vi er i en utrolig situation. Mekanismerne er kendte; det er præcis, hvad Hjalmar Schacht gjorde med nazisternes krigsmaskine. Det er pengeskabelse uden for det almindelige budget; i tiden op til Anden Verdenskrig blev det kaldt Mefo-veksler. Nu skaber mekanismen ekstra budgetter og gør dybest set det samme, som man gjorde for 80 år siden.

Så hvis man ser på dette billede, er spørgsmålet naturligvis, hvor er vejen ud? Vi har sagt lige fra begyndelsen – i hvert fald da den særlige militære operation startede i februar 2022 i Ukraine – at man nu er nået til et punkt i verdenshistorien, hvor man ikke kan løse problemer på regional eller national basis. Man har brug for at flytte hele verden ind i et helt nyt paradigme. Og det nye paradigme må gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde i 1648, da krigsparterne efter 150 års religionskrig indså, at en fortsættelse af den krig ville føre til, at ingen ville være tilbage til at nyde sejren, fordi alle ville være døde. Nu, i atomvåbnenes tidsalder, hvis et atomvåben nogensinde bliver brugt, er det logikken i forskellen mellem atomkrig og konventionel krig, at alle våben vil blive brugt. Og det vil efter al sandsynlighed være civilisationens og menneskehedens endeligt. Derfor er vi absolut tvunget til at appellere til fornuften og fortælle folk, at vi er nødt til at finde et nyt paradigme som den Westfalske Fred; baseret på alle parter interesser. For hvis man udelader bare ét land – lad det være Rusland, lad det være Kina, Nordkorea, Iran – vil det ikke fungere. Man har brug for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert enkelt lands interesser; sikkerhedsinteresserne, men også udviklingsinteresserne.

Det er derfor, jeg har skrevet de {ti principper}, som indeholder de vigtigste principper for en sådan arkitektur, men især hvad der er ideerne om menneskeheden, og hvorfor vi kan have håb om, at dette kan realiseres. Det tiende princip diskuterer menneskets natur, og det er den absolutte 100 % overbevisning om, at mennesket er godt af natur. Det menneskelige sind og den menneskelige karakter, den menneskelige sjæl, kan perfektioneres i det uendelige; der er ingen grænse for perfektion af det menneskelige sind og den menneskelige karakter. Vi kan blive uendeligt gode. Det faktum, at der stadig er ondskab i verden, er blot en afspejling af manglende udvikling, og det betyder, at man kan overvinde ondskab gennem udvikling. Det har vi brug for at sætte på dagsordenen med det samme.

Man er nødt til at have en konference arrangeret af enten BRIKS eller FN's generalforsamling eller et andet organ, som vi kan vælge, for at begynde at diskutere disse spørgsmål og bevæge verden i denne retning. Vi er ikke de eneste, der tænker på denne måde. Det er derfor, det ikke blot er et utopisk ønske. Hvis man ser på Xi Jinpings politik, har han foreslået tre initiativer: Det Globale Sikkerhedsinitiativ; Det Globale Udviklingsinitiativ; og Det Globale Civilisationsinitiativ, som vedrører spørgsmålet om en dialog mellem civilisationer – præcis det, som Schiller Instituttet satte sig for at gøre ved sin grundlæggelse. Præsident Putin har for nylig sagt, at han mener, at der på grund af den militære sejr på slagmarken i Ukraine nu er mulighed for at skabe et europæisk og måske ligefrem et globalt sikkerhedssystem. Så i det mindste Rusland, Kina og mange af BRIKS-landene tænker allerede i retning af en sådan ny sikkerhedsarkitektur. Derfor tror jeg absolut, at vi kan overbevise europæerne om at gå i denne retning; at opgive den uigennemtænkte, frygteligt farlige og onde NATO-udvidelsesstrategi og erstatte den med en sådan ny arkitektur.

Det er ikke synligt lige nu, men det kan ske meget hurtigere,

end folk tror, fordi von der Leyens nuværende politik kan føre til en opsplittning af EU. Der er mange europæiske lande, som ikke ønsker at gå med til dette, såsom Ungarn, Slovakiet, Kroatien, selv i Rumænien og Bulgarien har man meget stærke tendenser i denne retning til at arbejde med BRIKS. Georgien, selv om det ikke er en del af EU, og Serbien ligeså, men alle disse lande ønsker at have et samarbejde med BRIKS. Selv Meloni ønsker ikke at være en del af koalitionen af de villige. Så koalitionen af villige er kun Frankrig, Storbritannien, Tyskland, Polen, de baltiske lande og skandinaverne. Men det er kun en lille del af Europa, og EU kan faktisk blive splittet.

Derfor mener jeg, at vi i alle lande, hvor vi er – og I bør gøre det samme i Sverige – bør indlede en seriøs debat om en sådan ny sikkerhedsarkitektur og vinde folk for den løsning, at vi har brug for et nyt økonomisk system, som giver landene i det Globale Syd mulighed for at udvikle sig. Jeg tror, at det er noget, hvor vi har en unik stemme til at bringe disse løsninger ind i fredsbevægelsen. Det er godt, at fredsbevægelsen er imod krig, men de tænker normalt ikke rigtig over kompleksiteten i billedet, som jeg beskrev det. Men Schiller Instituttet, som er i Lyndon LaRouches og Schillers ånd, er absolut fornuftens stemme, som kan få dette til at ske.

Det er der, vi er; så der er meget at gøre, og jeg ønsker jer stor succes med at bringe Sverige tilbage til menneskehedens lejr og ud af NATO.